

Catalanisme

Enric Prat de la Riba diu al capítol III de la seva obra «La nacionalitat catalana»:

«Una Catalunya lliure podria ésser uniformista, centralitzadora, democràtica, absolutista, catòlica, lliurepensadora, unitària, federal, individualista, estatista, autonomista, imperialista, sense deixar d'ésser catalana.

... ..
No és qüestió de bon govern ni d'administració; no és qüestió de llibertat ni d'igualtat; no és qüestió de progrés ni de tradició: és qüestió de Pàtria.»

ENRIC PRAT DE LA RIBA

DE COL·LABORACIO

I nosaltres que fem...?

Ara que tots els diaris, entitats i fins les dones catalanes demanen l'ampliament de l'amnistia, nosaltres que fem?

Es que devem restar insensibles davant el dolor i sofriments dels nostres germans?

Els sols per el sol fet d'haver dit les coses clares o haver sostingut el seu ideal, els uns foren exilats, altres empresonats.

Avui en camí de la normalitat, ha estat concedida una amnistia als presos i exilats per qüestions polítiques, més... i als nosaltres?

Germans, no restem insensibles davant el dolor dels que reixes endins anhelan la llibertat i els exilats, el retorn a sa casa.

Demaneu tots plegats l'ampliament d'aquesta amnistia, fem que no sia una veu sola la que aixequi el crit, fem que sia tot un poble, el que emportat per un mateix anhel demani llibertat i justícia.

J. P.

Fragments sense comentaris

A I. D I A

El Cens Electoral

Hem coincidit amb el Govern en parlar d'eleccions i de la conveniència de no ajornar les massa: fins ha anunciat el general Berenguer un acord ministerial que creiem lligat amb la preparació d'eleccions: no el coneixem en escriptura aquesta crònica; ¿serà l'acord de procedir a la renovació del Cens Electoral?

Si no és això, es trobarà el Govern amb molt de treball perdut. Per la legislació vigent, el Cens actual s'ha de revisar en abril; des de primer del corrent ja s'han de començar als Jutjats, oficines d'Estadística i Juntas de Cens, treballs preparatoris per a la revisió. Seran treballs perduts si el

Cens s'ha de fer nou, com ha dit el Govern i es precis que es faci, si es volen unes eleccions representació veritable del pensament i el sentiment ciutadans,

Rectificació Hoable

El Govern va reconeixent als nous ajuntaments el dret d'elegir els tinents d'alcalde. Per aquí havia d'haver començat—i per reconèixer el dret d'elegir alcalde—en publicar el real decret de constitució d'Ajuntaments. El mateix amb les Diputacions.

Ha de pensar el general Berenguer que cada reconeixement que la llei faci dels drets dels ciutadans a governar-se, és un pas cap a la pau dels esperits i cap a la normalitat. Nosaltres creiem que els actes arbitraris de la Dictadura van fer més republicans que cap discurs o conferència a favor de la República. I pensem que el Govern no vol que n'hi hagi més de republicans.

Ara va pel bon camí, pel camí necessari a un Govern d'actuació preparatòria i, per tant, interina.

«La Epoca», aconsellant i aplaudint «un pas enrerera» en el camí de la llibertat, no serveix pas els interessos que es pensa de pensar.

A tots els pobles del món hi ha manifestacions al carrer; la policia les desfà i no s'ensorra res ni res tremola.

POL

(De «La Veu»)

La dolça molinereta

(Continuació)

—No us entenc, però em sembla que no em plauria aquesta vida que vós dieu; hi estic tan avesada amb les meves coses, senyor, que no me'n sabria desdir; m'apar que m'enyoraria...

—Però allí aniries plena de bonics, Fineta...

—Què voleu més bonic, senyor que aquesta vall, que en la primavera està tot florit... Quin joell em podrieu donar que es pogués comparar amb un penjoll de cireres, fresques encara del rou de la nit? En el vostre castell sempre deu ésser tot igual; en canvi ací, en aquest reconet joliu, tot és sempre diferent. Què hi pot haver, senyor, en vostre palau que siga més bonic que un matí de maig amb flors de mil co-

CRÒNICA

es publicarà cada jorn a migdia, llevat del dilluns, que per a donar compliment al descans setmanal, sortirà a vespre.

CRÒNICA

es el Diari que defensarà la vida ciutadana, sots l'alta idea de pairalisme :: ¡SUBSCRIVIU VOS-HI!

lors... i que els rossinyols teixeixen totes aquelles cançons tan boniques... i a l'istiu, quan ve la colla de segadors, tots fornits i plens d'alegria, i colrats pel sol com les espigues que seguen... Al vostre castell, per més bonics que em donéssiu, mai tindrien aquell encís que té la tardor en aquesta vall, en què les malvasies i moscatell, vacil·lants, se us fonen a la boca... i les fulles de les arbredes esdevenen daurades... en aquells temps que les cadeneres fan les seves passades per aqueixos vorals...

—Però tot això que dius també ho tindries al meu castell.

—Però no tindria aquest encís... aquest perfum, com té aquesta terra plena d'afanys dels nostres avis...

El jove Baró no va voler parlar més d'aquest sentiment, va veure que dintre d'aquella molinereta humil hi havia una ànima noble, romàntica, dolçament enamorada d'aquells recones poètics de Prat Bell.

D'ençà d'aquell dia el cavaller no va parlar més a la Fineta d'aquesta passió, però dintre el seu pit sentia com aquella guspira d'amor s'anava abrindant, en flama ardent, que li blaia el cor, freturós d'estimar... Quan el cavaller es va poder valdre una mica més, ell tot sol se n'anava seguint tots aquells recones jolius de Prat Bell, amarant-se de pau i d'alegria...

Un dia, tornant d'una d'aquestes petites excursions, va veure que la fineta, al peu del camí del molí, parlava amb en Baldiró. El mateix amor i la gelosia el va empenyer a amagar-se darrera d'un reboll d'alzines, i allí va poder oir tot el que deien aquells dos jovençans sense ésser vist...

—Si, Fineta, si, ja ho veig que tu estás agraçada del foraster; és clar, ell és d'una altra llei, i jo després de tot, soc tan pobre!... Però diga'm Fineta, oi que si fos ric com ell també em voldries?

—No tinguis aquestes follies, Baldiró, tu ja saps el que diu el senyor rector: que la millor riquesa es la bonansa de cor, que el que a mí em plau...

—Si però el foraster...

—No Baldiró; jo no el puc voler, no es del meu braç; jo sols vull trobar un home bo i treballador, perquè ajudi al meu pare en la penosa tasca de moldre.

—Així puc tenir esperança Fineta?

—Si sóc tan jove, Baldiró!... Després, si el meu pare ho vol...

—El teu pare un dia li vaig dir de broma, i em va dir que era massa pobre; però si jo tinguésses l'esperança de tenir el teu efecte treballaria força, saps, Fineta? Diga'm, oi que si, que m'arribaràs a posar un xic de llei?